

РЕШЕНИЕ

№ 2113

гр. София, 30.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 09.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **2644** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.124, ал.1 от Закона за държавния служител (ЗДСл) във вр. с чл.203-207 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по иск с правно основание чл.121, ал.1, т.3 във вр.с чл.104, ал.1 от ЗДСл, предявен от П. Р. С. срещу Агенцията по вписванията, с искане за присъждане на обезщетение по чл.104, ал.1 ЗДСл. вр. чл.121, ал.1, т.3 от Закона за държавния служител за период от 17.06.2020 г. до 17.12.2020г., в размер на 11100 лв., ведно със законната лихва за периода от 04.10.2021 до окончателното изплащане на сумата. Вредите са претърпени в резултат на Заповед № ЧР-01-727/16.06.2020г., издадена от изпълнителния директор на Агенцията по вписванията за прекратяване на служебното му правоотношение, на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл, отменена с влязло в сила съдебно решение № 1427 от 08.03.2021г., по адм. д., № 6438/2020г. по описа на Административен съд София-град (АССГ), оставено в сила с решение № 10004 от 04.10.2021г. по адм. д. № 6493/2021г. по описа на Върховния административен съд (ВАС).

В открито съдебно заседание на 26.01.2022г., на основание чл.214, ал.1 ГПК, е допуснато изменение в размера на иска, като претендиращият размер е 17904 лева. Ищецът, чрез процесуалния си представител, в съдебно заседание, поддържа исковата молба и представя писмени доказателства, че в посочения период не е работил по трудово или служебно правоотношение. Претендира присъждане на правените

разноски, за което представя списък.

Ответникът, Агенцията по вписванията (АВ), представя писмени доказателства, свързани с размера на средното възнаграждение за заеманата от ищцата длъжност, чрез процесуалния си представител в открито съдебно заседание моли съда да отхвърли иска като неоснователен. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура счита исковата претенция за основателна и доказана.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № ЧР-01-727/16.06.2020г., издадена от изпълнителния директор на Агенцията по вписванията, на основание чл.107, ал.1, т.5 ЗДСл, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 6 и чл. 108 ЗДСл, е прекратено на служебното правоотношение на ищеца П. Р. С., заемащ длъжност директор на Регионална дирекция С. в Главна дирекция Регистри на Агенция по вписванията. С Решение № 1427 от 08.03.2021 г. по адм. дело № 6438/2020 г. на Административен съд София-град заповедта е отменена като незаконосъобразна. Решението влиза в сила на 04.10.2021г., когато с Решение № 10004 от 04.10.2021г. по адм. д. 6493/2021г. по описа на ВАС, решението на АССГ е оставено в сила. Със Заповед № ЧР-01-860/ 18.10.2021г. на изпълнителния директор на Агенцията по вписванията е констатирано възстановяването на служебното правоотношение на П. Р. С. на длъжността директор на Регионална дирекция С. в Главна дирекция Регистри на Агенция по вписванията, считано от 18.10.2021г. с ранг II младши, длъжностно ниво по К. 6 с наименование: ръководно ниво 6А, с ниво на основана месечна заплата:12, степен на основана месечна заплата : 3 и индивидуална основана месечна заплата в размер на 2984,00 лв.

От зам.-директора на ТД на НАП С. е изпратено писмо до съда с приложени писмени доказателства, в което се посочва, че П. Р. С. за периода от 17.06.2020 г. до 17.12.2020г. няма данни за подадени уведомления са сключени и прекратени трудови договори, на основание по чл.62, ал.3, КТ. За лицето има данни за подадени осигурителни декларации обр. 1 с вид осигурен 18 “за лица, за които за осигурителен стаж се зачита времето, през което работникът или служителят не е работил поради неправилно недопускане или отстраняване от работа, или е бил без работа поради уволнение, което е признато за незаконно от компетентните органи”. Приложена е справка от информационната система на НАП по ЕГН за периода от 01.06.2020г. до 31.12.2020г.

От Агенцията по вписванията е изпратено писмо вх. № 7091/24.02.2022г., в което се посочва, че до 01.10.2021г. на длъжността директор на Регионална дирекция С. в Главна дирекция Регистри на Агенция по вписванията е била назначена М. Д. А.-Й., с основна месечна заплата в размер на 2730 лв. в периода от 01.01.2021г. до 18.10.2021г. длъжността не е заета.

На 18.10.2021г. ищецът П. Р. С. е възстановен на длъжността директор на Регионална дирекция С. в Главна дирекция Регистри на Агенция по вписванията с основна месечна заплата в размер на 2984 лв.

Като доказателства по делото са приети представените от ищеца писмени доказателства, че не е работил през процесния период, както и представените от ответника доказателства относно размера на основното възнаграждение на

длъжността директор на Регионална дирекция С. в Главна дирекция Регистри на Агенция по вписванията. Приети са приложените с първата искова молба, част от жалбата срещу Заповед № ЧР-01-727/16.06.2020г., издадена от изпълнителния директор на Агенцията по вписванията, писмени доказателства и административната преписка. Приложено е изискването за послужване адм. д № № 6438/2020 г. по описа на АССГ.

При така установеното от фактическа страна, съдът направи следните правни изводи: Съгласно чл. 104, ал. 1 ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на неявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението, изчислени въз основа на основната заплата, съответно основното възнаграждение.

За да бъде уважен иск с правно основание чл. 104, ал. 1 ЗДСл, следва да се установи кумулативното наличие на следните предпоставки: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение поради неговата незаконност; оставане на служителя незаает по служебно или трудово правоотношение; вреда, която се изразява в пропуснатото месечно възнаграждение за времето, през което лицето не е било на служба или е получавало по-ниско възнаграждение; наличие на причинна връзка между вредата и прекратяването на служебното правоотношение.

В процесната хипотеза, с влязло на в сила съдебно решение на 04.10.2021 г. е отменена заповедта за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца. Следователно, налице е първата от изброените по-горе кумулативно предвидени предпоставки за уважаването на иска.

Оставането без работа поради незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение е правнорелевантен факт, елемент от хипотезата на правната норма на чл.104, ал.1 ЗДСл. От факта на безработица през шестмесечния период след незаконосъобразното прекратяване на служебното правоотношение за ищеца възниква право на обезщетение. Поради това и на основание чл. 154, ал. 1 ГПК, съгласно който всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания, в тежест на ищеца е да установи, че след уволнението е останал без работа и не е получавал възнаграждение от служебно или трудово правоотношение /или е получавал възнаграждение в по-малък размер/. Доказването на отрицателни фактически твърдения може да се извърши чрез съвкупност от положителни факти (индиции), които са основа за доказателствени изводи относно отрицателния факт. В този смисъл е и тълкуването дадено от ВКС в тълкувателно решение № 6 от 15.07.2014 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2013 г., ОСГК на ВКС.

От събраните по делото доказателства се установява, че ищецът не е работил по трудово или служебно правоотношение. Това се доказва от отбелязванията в служебната книжка на П. Р. С.; писмото и справка-данни по ЕГН, представени от ТД на НАП С. и извадката от информационната им система относно изплатените на ищеца възнаграждения по трудови правоотношения за исковия период. Това са официални свидетелстващи документи, които не са оспорени и на осн. чл.193, ал.1 ГПК и обвързват съда с материалната си доказателствена сила.

Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, обезщетение се дължи в размер на основната заплата на държавния служител, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6 месеца.

В случая П. Р. С. е възстановен на длъжността директор на Регионална дирекция С. в Главна дирекция Регистри на Агенция по вписванията, ранг II младши, с индивидуална основана месечна заплата в размер на 2984,00 лв. на 18.10.2021г.

Моментът на признаването на уволнението за незаконно е датата на влизане в сила на решение № 1427 от 08.03.2021г., по адм. д. № 6438/2020г. по описа на Административен съд София-град - 04.10.2021г.

От представеното по делото писмо от Агенцията по вписванията се установява, че към тази дата длъжността на ищеца - директор на Регионална дирекция С. в Главна дирекция Регистри на Агенция по вписванията не е била заета.

Моментът на възстановяване на служба е по-близък към момента на признаване на уволнението за незаконно, поради което обезщетението на възстановен на служба служител следва да се определи, въз основа на определената от органа по назначаване конкретна заплата със заповедта за назначаване. Още повече, че в случая, в открито съдебно заседание, проведено на 09.03.2022г. процесуалният представител на ответника заявява, че не са налице промени в щатното разписание от 04.10.2021г. Следователно към 04.10.2021г. размерът на основното му месечно възнаграждение би бил също в размер на 2984,00 лв.

Поради изложеното, обезщетението по чл. 104 от ЗДСЛ за периода от 17.06.2020 г. до 17.12.2020г., е в размер на 17904,00 лв. и искът на ищеца следва да бъде уважен изцяло в претендирания размер и с оглед направеното изменение в размера на иска.

Основателността на главния иск обоснова и основателност на акцесорния иск с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва върху сумата на обезщетението. При определяне началния момент на акцесорното задължение за лихва следва да се съобрази т. 4 от Тълкувателно решение № 3/22.04.2005 г. на ОСГК на ВКС по т.гр.д. № 3/2004 г., което е задължително за съдилищата и според което при незаконни актове на администрацията, началният момент на забавата и съответно на дължимостта на законната лихва върху сумата на обезщетението е влизане в сила на решението, с което се отменят унищожаемите административни актове – в случая 04.10.2021г. Това е началният момент на забавата до датата на подаване на исковата молба, следва да бъде присъдена и съответната законна лихва върху главницата, считано от подаване на исковата молба в съда до окончателното ѝ изплащане.

С оглед изхода на спора, на ищеца следва да бъдат присъдени направените разноски. Съдът счита, че възражението за прекомерност на заплатеното адвокатско възнаграждение е основателно, с оглед фактическата и правна сложност на делото. Като съобрази минималния размер в чл.8 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съдът счита, че на ищеца следва да се присъдят разноски в близък до този размер - 1400 лв.

Водим от горното и на основание чл. 203 от АПК във връзка с чл. 121, ал. 1, т. 3 във връзка с чл. 104, ал. 1 от ЗДСл и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, Административен съд София-град, Първо отделение, Л. състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенцията по вписванията да заплати на П. Р. С. от [населено място], обезщетение за периода от 17.06.2020 г. до 17.12.2020г., през който не е бил на служба поради прекратяването на служебното му правоотношение, в размер на 17904,00 (седемнадесет хиляди деветстотин и четири) лева, на основание чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител, във вр. с чл. 104, ал. 1 от същия закон, ведно със законната лихва, считано от 04.10.2021 г. до окончателно изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Агенцията по вписванията да заплати на П. Р. С. от [населено място], разноски по делото в размер на 1400 (хиляда и четиристотин) лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: